

Nd.

til áfengislaga.

110. Frumvarp

Frá allsherjarnefnd.

I. KAFLI

Almenn ákvæði.

1. gr.

Áfengi telst samkvæmt lögum þessum hver sá vökvi, sem meira er í en $2\frac{1}{4}\%$ af vinanda að rúmmáli. Duft, kökur og annað, er þau efni eru í, sem sundur má leysa í vökva og hafa nefndan áfengisstyrkleika, skal fara með sem áfengan drykk.

2. gr.

Veiti Alþingi með sérstökum lögum heimild til tilbúnings áfengs öls á Íslandi, skal það, að því leyti sem þau lög ná til, vera undanþegið ákvæðum þessara laga um tilbúning, sölu og veitingar í landinu.

II. KAFLI

Innflutningur áfengis.

3. gr.

Ríkisstjórninni einni er heimilt að flytja hingað til lands áfenga drykki eða áfengisvökva, hverju nafni sem nefnist. Áfengisverzlun ríkisins annast innflutninginn.

Sendiræðismönnum erlendra ríkja skal þó heimilt að flytja frá útlöndum hæfilegan áfengisforða til heimilisþarfa sinna án tollgreiðslu og álagningar, en tilkynna skulu þeir Áfengisverzlun ríkisins í hvert skipti, er innflutningur á sér stað.

4. gr.

Nú kemur skip frá útlöndum, og er skipstjóra þá skylt að tilkynna löggæzlumanni þegar í stað, eða um leið og hann sýnir skipsskjölin, hvort nokkurt áfengi sé í skipinu og hve mikið.

Nú hefir skipið áfengi frá útlöndum, sem ekki er flutt inn samkvæmt heimild í 3. gr., og skal þá löggæzlumaður á hinni fyrstu höfn, er skipið kemur til, setja embættisinnsgli sitt fyrir hið aðflutta áfengi, og ábyrgist skipstjóri, að engu áfengi sé skotið undan innsigli og að innsigli séu ekki brotin eða af áfenginu tekið fyrr en skipið er alfarið frá landinu, enda gangi löggæzlumaður úr skugga um það, áður en skip lætur úr síðustu höfn, að innsiglin séu heil og ekkert hafi verið tekið af áfenginu. Þó má skipið hafa hæfilegan skipsforða af áfengi óinnsiglaðan til neyzlu handa skipverjum. En aldrei má gefa öðrum né selja af þeim forða.

Skrá yfir innsiglað áfengi og óinnsiglaðan skipsforða áfengis skal fylgja skipinu og samrit af skránni liggja hjá þeim, er innsiglaði.

Dómsmálaráðherra ákveður með reglugerð, hvað teijast skuli hæfilegur skipsforði af vínnum, svo og um varnir gegn misnotkun hans.

Löggæzlumaður skal jafnan rannsaka á fyrstu höfn, hvort áfengi er í skipi, hvort heldur skipið er islenzkt eða erlent. Hefir hann vald til þess að opna hirzsur skipverja og farþega og rannsaka aðra staði í skipinu, til þess að ganga úr skugga um, hvort áfengi sé þar.

Skipstjóri ber ábyrgð á brotum skipverja gegn þessari grein, en farþegar á farangri sínum.

Fyrirmæli þessarar greinar ná ekki til herskipa eða skemmtiferðaskipa.

5. gr.

Strandi skip hér við land og hafi meðferðis áfengi, eða berist þvílíkt vogrek á land, skal hreppstjóri í forföllum lögreglustjóra þá þegar taka áfengisilátin til varðveislu og innsigla þau. Hann segir lögreglustjóra tafarlaust til áfengisins, og kemur lögreglustjóri því til geymslu á óhultum stað.

Sé eigandi kunnur, skal tilkynna honum með fyrstu ferð um björgun áfengisins, ella skal auglýsa það eftir reglum um vogrek. Kjósi eigandi innan 12 mánaða frá tilkynningu að áfengið sé sent úr landi á hans kostnað eða selt Áfengisverzlun ríkisins fyrir það verð, er hún kann að bjóða, skal það gert, ella sé það eign ríkissjóðs. Sama er og ef eigandi gefur sig fram samkvæmt auglýsingu innan 6 mánaða frá birtingu hennar, og skal þá telja 12 mánaða frestinn frá því, að hann segir til sín.

Gefi enginn eigandi sig fram áður en hinn lögskipaði auglýsingafrestur er útrunninn, skal áfengið eign ríkissjóðs.

6. gr.

Enginn má taka við neinskonar ólöglega aðfluttu áfengi úr skipi hér við land eða í íslenskri landhelgi né heldur taka við áfengi á floti, hvort sem hann gerir það endurgjaldslaust eða gegn endurgjaldi.

Landhelgi telst samkvæmt þessum lögum 4 sjómílu á haf út frá stórsaumsfjöruborði, og sé talið frá yztu skerjum og hölmum, er upp úr sjó koma, enda teljast firðir og vikur í landhelgi allt það, sem landmegin verður innan við beina línu, er dregin sé þar milli nesja, sem næst fjarðarmynni verða 12 sjómílu, og 4 sjómílu til hafs frá þeirri línu.

III. KAFLI

Tilbúningur áfengis.

7. gr.

Bannað er að brugga á Íslandi eða búa til áfenga drykki eða áfengisvökva og gera drykkhæft það áfengi, sem er eða gert hefir verið óhæft til drykkjar, sbr. þó 2. gr.

8. gr.

Upptæk skal gera og ónýta öll áhöld, sem nota á eða hafa verið notuð við bruggun eða tilbúning áfengra drykkja eða til þess að gera drykkhæft það áfengi, sem ódrykkhæft var. Áfengi það, sem búið hefir verið til eða aftur gert drykkhæft, skal og upptækt ásamt ilátunum. Andvirðið rennur í Menningarsjóð.

IV. KAFLI

Sala og veitingar áfengis.

9. gr.

Áfengisverzlun ríkisins annast sölu áfengis þess, sem ríkið flytur inn samkvæmt 3. gr. Ríkisstjórnin ákveður álagningu með hliðsjón af áfengisstyrkleika og gæðum. Álagning á vin þau, er um ræðir í lögum nr. 3 4. apríl 1923, verður að vera innan þeirra takmarka, er þau lög setja.

10. gr.

Auk áfengis þess, sem um ræðir í lögum nr. 3 4. apríl 1923, er Áfengisverzlun ríkisins heimilt að selja annað áfengi á núverandi útsölustöðum í kaupstöðum landsins.

Ríkisstjórninni er og heimilt að setja á stofn nýja útsölastaði áfengis, en þó aðeins í kaupstöðum og kauptúnum. Áður en útsala er sett á stofn skal fara fram atkvæðagreiðsla kosningabærra manna í hreppi þeim eða kaupstað, sem í hlut á, og þarf $\frac{3}{5}$ hluta greiddra atkvæða til þess að útsala sé leyfð.

Nú hefir verið fellt með atkvæðagreiðslu að stofna útsölu samkvæmt framansögðu, og getur atkvæðagreiðsla þá ekki farið fram á ný fyrr en að tveimur árum liðnum.

11. gr.

Heimild til að selja aftur áfengi, er keypt hefir verið af Áfengisverzlun ríkisins eða útsölum hennar, hafa þeir einir, er hér greinir:

1. Lyfsalar og lækningar, sem rétt hafa til lyfjasölu, þó eingöngu þau vín, sem talin eru í lyfjaskrá, og aðeins til lyfja. Smáskammtalæknum, sem lækningaleyfi hafa samkvæmt lögum, er og heimilt að selja smáskammtalyf með vinanda í, enda fylgi pöntun þeirra meðmæli hlutaðeigandi lögreglustjóra.
2. Veitingastaðir þeir, sem rétt hafa til veitingar áfengra drykkja, þó aðeins til neyzlu á staðnum og með þeim takmörkunum, er veitingaleyfið og reglugerð ákveður.
3. Sala vinanda til eldsneytis, er gerður hefir verið óhæfur til drykkjar, skal lúta sömu reglum og um venjulegar verzlunarvörur gilda.

12. gr.

Dómsmálaráðherra hefir heimild til þess að leyfa veitingahúsum í kaupstöðum veitingar á vínnum þeim, er um ræðir í lögum nr. 3 4. apríl 1923. Hann getur og leyft veitingar annara vína. Skal í veitingaleyfi eða reglugerð ákveða skilyrði fyrir veitingasölunni, þar á meðal um veitingastað og veitingatíma.

13. gr.

Dómsmálaráðherra setur reglugerð um sölu og veitingar vína samkvæmt þessum kafla. Ákveðið skal meðal annars í reglugerðinni, að áfengissölubúðir skuli lokaðar frá hádegi á laugardögum og aðfangadögum stórhátíða til kl. 9 að morgni næsta virkan dag.

Brot gegn ákvæðum reglugerðarinnar varða refsingu samkvæmt lögum þessum.

V. KAFLI

Meðferð áfengis í landinu.

14. gr.

Áfengi má ekki afhenda né veita neinum, sem er bersýnilega ölvaður, og ekki heldur yngri mönnum en 21 árs. Einnig er bannað að selja þeim manni áfengi, er sekur hefir gerzt um óleyfilega sölu áfengis.

Áfengisauglýsingar eru bannaðar.

15. gr.

Allt það áfengi, sem Áfengisverzlunin lætur af hendi, skal merkt innsigli hennar. Finnist ólöglegt áfengi í vörzlum manns, skal honum skylt að færa sönnur á, hvernig hann hafi fengið það. Geri hann það ekki, skal hann sæta sektum samkvæmt 24. gr., ef ætla má að áfengið sé innflutt, en ella eftir 27. gr.

16. gr.

Með þeirri undantekningu, sem í 10. og 11. gr. segir, skal öllum óheimilt að veita, selja eða láta af hendi áfengi til annara manna gegn því, að gjald eða annað verðmæti komi fyrir.

17. gr.

Láti nokkur viðgangast ólöglegan tilbúning áfengis, ólöglega sölu eða geymslu þess í húsum sínum eða á landi sínu, skal hann sekur samkv. 30. gr. Sama refsing liggur við, ef skip, bátar eða flutningatæki eru með vitund og vilja eigandans notuð til geymslu, flutnings eða sölu ólöglegs áfengis.

Menn með lögregluvaldi, þar á meðal lögregluþjónar, hreppstjórar eða sérstakir löggæzlumenn, hafa vald til að hefja lögreglurannsókn, hver í sínu umdæmi, gegn þeim, sem staðnir eru að brotum á þessum lögum eða grunaðir um brot. Þeir hafa og vald til þess að rannsaka flutningatæki, svo sem skip, báta, bifreiðar, vagna o. s. frv., og stöðva þau á meðan á rannsókn stendur. Skyldir eru þeir að senda viðkomandi dómara þegar í stað skýrslu um rannsóknina og staðfest eftirrit af prófum, ef fram hafa farið, en dómari tekur málið til frekari meðferðar.

18. gr.

Bannað er að neyta áfengis í veitingastofum, veitingatjöldum eða öðrum stöðum, þar sem veitingar fara fram, sbr. þó 11. og 12. gr.

Ekkert félag manna má hafa um hönd í félagsskap áfengisveitingar né heldur má áfengisnautn fara fram í félagsherbergjum, hvort sem þau eru í húsi félagsins eða annara, nema leyfi lögreglustjóra komi til.

VI. KAFLI

Ölvun.

19. gr.

Hver sá, sem sökum áberandi ölvunar veldur óspektum eða hneyksli á almannafæri, opinberum samkomum eða skipum hér við land, skal sæta ábyrgð samkvæmt lögum þessum.

20. gr.

Hver sá embættismaður eða starfsmaður ríkisins eða opinberra stofnana, sem er ölvaður, þegar hann er að gegna embætti sínu eða starfi, skal sæta refsingu. Þriðja brot varðar frávikningu úr stöðunni um stundarsakir, eigi skemur en 3 mánuði, eða að fullu og öllu, ef miklar sakir eru. Sé um lækni að ræða, missir hann lækningaleyfi sitt ásamt embættinu.

Sömu refsingu skal hver sá læknir sæta, þótt hann sé ekki embættismaður, sem er ölvaður, þegar hann er að gegna læknisstörfum sínum, og kemur þá missir læknisleyfis um stundarsakir eða fyrir fullt og allt í stað embættis- eða sýslunarmissis.

21. gr.

Séu lyfsalar eða þjónar þeirra ölvaðir við störf sín, sæta þeir sömu refsingu og lækna.

22. gr.

Séu skipstjórar, stýrimenn, bátáformenn eða vélstjórar ölvaðir við störf sín á skipi, sem þeir eiga að stjórna, sæta þeir sömu refsingu og embættismenn samkvæmt 20. gr. Kemur þá missir réttar til skipstjórnar, stýrimennsku eða vélgæzlu, eftir því sem við á, í stað embættismissis eða sýslunarmissis.

23. gr.

Ef flugmenn eða bifreiðastjórar eru undir áhrifum áfengis við flug eða akstur, varðar það missi flug- eða ökuskirteinis um stundarsakir, þó eigi skemur en 3 mánuði, eða fyrir fullt og allt, ef miklar sakir eru eða brot er ítrekað.

VII. KAFLI

Refsiákvæði.

24. gr.

Fyrir brot gegn 3. gr. skal refsa þannig:

1. Ef áfengi er flutt inn í því skyni að selja það eða veita fyrir borgun, þá varðar það sektum:

Fyrsta sinni	kr. 1000— 5000
Öðru sinni	— 2000—10000
Þriðja sinni	— 4000—20000

Auk þess greiðist í sekt 40 kr. á hvern litra þess áfengis, sem innflutt er.

Sé um verulegt brot að ræða, má ennfremur dæma sökunaut í fangelsi, og skal það jafnan gert, þegar um margitrikað brot er að ræða.

Gerist skipstjóri eða skipverji á íslenzku skipi sekur um brot samkv. þessum lið, skal hann skráður úr skipróumi og sviptur rétti til skipstjórnar eða lögskráningar á íslenzkt skip um tiltekinn tíma, ekki skemur en 6 mánuði, eða fyrir fullt og allt, ef um mjög stórfellt eða margitrikað brot er að ræða. Þegar refsingu samkvæmt þessari málsgrein er beitt, er heimilt að lækka að tiltölu aðra refsingu fyrir brotið, og jafnvel að láta hana niður falla, ef um smávægilegt brot í fyrsta sinn er að ræða.

Skip skal ávallt vera að veði til tryggingar greiðslu á sektum og málskostnaði, og má kyrrsetja það og selja, að undangengnu fjárnámi, til lúkn-ingar hvorutveggja.

Flytji skip hingað ólöglega áfengi, svo að telja meg þá verulegan hluta af farmi þess, skal skipið gert upptækt með dómi handa rikissjóði.

Brot gegn 3. gr. telst fullframið, þegar áfengi það, sem til sölu eða veitinga er ætlað, er flutt inn í landhelgi.

2. Nú þykir eigi sannað, að áfengið sé flutt inn til sölu eða veitinga fyrir borgun, svo og þegar skipstjóri ber ábyrgð á broti skipverja, en er ekki við það

riðinn að öðru leyti, þá varðar það sektum frá 100—3000 krónum. Auk þess greiðist í sekt 40 kr. á hvern lítra þess áfengis, sem innflutt er.

Jafnan skal hið ólöglega aðflutta áfengi verða eign ríkissjóðs.

25. gr.

Skýri skipstjóri lögreglustjóra, hreppstjóra eða sérstökum löggæzlumanni rangt frá um áfengi það, er hann hefir meðferðis, eða dragi að skýra frá áfengisbirgðum samkvæmt 3. gr., skal hann sekur um 500—5000 kr., liggi ekki þyngri refsing við broti hans samkvæmt öðrum lagaákvæðum. Skip er að veði fyrir sektum og málskostnaði, eins og segir í 24. gr. 1., síðustu málsgrein.

Áfengi það skal gert upptækt, sem skotið var undan innsiglan eða vanrækt að skýra frá.

26. gr.

Brot gegn fyrri málsgrein 6. gr. varða refsingu samkvæmt 24. gr.

27. gr.

Brot gegn 7. gr. varða sektum, 500—5000 kr., og skal sökunautur enn fremur sæta fangelsi, ef áfengið hefir verið ætlað til sölu eða veitinga fyrir borgun og brot er ítrekað, eða miklar sakir eru að öðru leyti.

28. gr.

Misbeiti læknir lækningaleyfi sínu til þess að útvega mönnum áfengi til neyzlu, með því að láta af hendi áfengi eða áfeng lyf eða lyfseðil á áfengi án þess að áfengið sé nauðsynlegt til lækninga, skal hann við fyrsta brot sæta sektum, 200—2000 kr. Ítrekað brot varðar sektum 400—5000 kr.

Sama gildir um lyfsala og þjóna þeirra, ef þeir misnota aðstöðu sína til þess að selja mönnum áfengi til neyzlu.

Sé brot margítrekað, eða að öðru leyti stórfellt, skal auk sektar svipta sökunaut leyfi til þess að láta af hendi áfengi eða áfengisblöndur eða gefa út áfengiseðla. Lágmark leyfissviptingarinnar skal vera 2 ár. Sé brot svo vaxið, að það falli undir ákvæði 30. gr. 2. málsgr., skal beita refsingu samkvæmt þeirri grein.

29. gr.

Misnoti veitingamaður, sem leyfi hefir til áfengisveitinga, leyfi sitt með því að veita áfengi á öðrum tímum eða á annan hátt en honum er heimilt, eða aðrar vintegundir, svo og með því að selja áfengi án þess að neytt sé á staðnum, varðar það refsingu samkvæmt 30. gr. og leyfissviptingu samkvæmt 31. gr.

30. gr.

Brot gegn ákvæðum 16. gr. varða sektum 200—2000 krónum. Sé brotið ítrekað, varðar það sektum frá 400—5000 krónum.

Brjótí nokkur oftár ákvæði þessarar greinar eða geri sér að atvinnu sölu eða veitingar áfengra drykkja, varðar það, auk sektar, fangelsi allt að 3 mánuðum.

31. gr.

Verði maður, sem leyfi hefir til veitingasölu eða gistinguhalds samkvæmt lögum nr. 21 15. júní 1926, sekur um brot á ákvæðum 16. gr., varðar það refsingu samkvæmt 30. gr. Hafi brotið átt sér stað í sambandi við atvinnurekstur hans, skal hann auk refsingarinnar sviptur veitingaleyfi, í fyrsta sinn ekki skemur en einn mánuð, í annað sinn ekki skemur en 3 mánuði og í þriðja sinn að fullu og öllu.

Þjónustumenn sæta sektum, 50—1000 krónum.

32. gr.

Brot gegn ákvæðum 14. gr. varða sektum frá 25—500 krónum.

33. gr.

Brot gegn 17. gr. varða sektum 50—2000 kr. og itrekað brot 100—1000 kr. Fjárnám fyrir sektum og kostnaði skal gera í bátum og flutningatækjum, sem notuð eru til ólöglegs áfengisflutnings.

34. gr.

Brjótí nokkur ákvæði 18. gr. 1. málsg. gr., varðar það veitingasala, ef það er með vitund hans, 50—1000 kr. sekt og neytanda 25—500 kr. sekt. Þriðja brot varðar veitingasala missi veitingaleyfis.

Brot gegn 2. málsg. gr. 18. gr. varðar félagsstjórn, þjónustumenn og neytendur 50—2000 kr. sektum.

35. gr.

Brot gegn 19. gr. varða sektum frá 25—500 kr., nema þyngri refsing liggir við að öðrum lögum.

36. gr.

Brot gegn 20.—22. gr. varða sektum: Fyrsta sinn 100—500 kr. Öðru sinni 200—1000 kr. Þriðja sinni stöðu- eða starfsmissi samkvæmt ákvæðum áður nefndra greina.

37. gr.

Sá, sem kemur því til leiðar með fortölum eða fjárframlögum, heitum, hótunum eða ráðum sínum, að 3., 6. gr. 1. málsg. gr. eða 7. gr. þessara laga verði brotin, veitir til þess aðstoð í orði eða verki, tekur þátt í gróða af þeim brotum eða aðstoðar aðra til þess að halda þeim gróða, skal, þótt hann verði ekki talinn aðalmaður í verknaðinum, sæta sektum 50—4000 kr.

VIII. KAFLI

Ýms ákvæði.

38. gr.

Sektir samkvæmt lögum þessum renna allar í Menningarsjóð.

Gera skal aðför hjá hinum seku til lúkningar sektum samkvæmt lögum þess-

um, og því aðeins skulu þeir afplána sektir í fangelsi, að fé þeirra hrökkvi ekki fyrir þeim.

39. gr.

Vinnuskýlda má vera samfara afplánun sekta samkvæmt lögum þessum.

40. gr.

Fara skal með mál út af brotum á lögum þessum og reglum sem almenn lög-reglumál.

41. gr.

Lög þessi skal prenta á íslenzku, dönsku, þýzku, ensku og frönsku, og svo mörg eintök, að nægi til að senda umboðsmönnum ríkisins í öðrum löndum.

42. gr.

Með lögum þessum eru úr gildi numin lög nr. 61 19. maí 1930, og öll þau lagaákvæði, er koma í bág við þessi lög.

Greinargerð.

Frumvarp þetta er, eftir tilmælum dómsmálaráðherra, flutt af allsherjar-nefnd, og hafa allir nefndarmenn óskoraðan rétt til þess að koma fram með brtt. við einstakar greinar frumvarpsins.

Svo hljóðandi athugasemdir fylgdu frumvarpinu:

Hinn 29. maí 1933 var í sameinuðu Alþingi samþykkt svo hljóðandi þings-ályktun með 26:2 atkvæðum:

„Alþingi ályktar að fela ríkisstjórninni að láta fara fram þjóðaratkvæði á þessu ári meðal kjósenda í málefnum sveitar- og bæjarfélaga um það, hvort afnema skuli bann það gegn innflutningi áfengra drykkja, er felst í gildandi áfengislöggjöf.“

Samkvæmt þingsályktun þessari lét ríkisstjórnin fara fram þjóðaratkvæðagreiðslu fyrsta vetrardag 1933. Greiddu 15884 kjósendur atkvæði með afnámi bannsins, en 11624 á móti. Í tilefni af úrslitum atkvæðagreiðslunnar var á aukabinginu 1933 samþykkt í sameinuðu Alþingi svo hljóðandi dagskrár-tillaga með 26:16 atkvæðum:

„Sameinað Alþingi ályktar að lýsa yfir því, að það litur svo á, að þjóðar-atkvgr., sem fór fram 1. vetrardag síðastliðinn, skeri úr um það, að áfengislöggjöf landsins beri að breyta samkv. þeim þjóðarvilja, sem þá kom fram, og í trausti þess, að ríkisstjórnin undirbúi slíka lagasetningu fyrir næsta reglu-legt þing, tekur þingið fyrir næsta mál á dagskrá.“

Samkvæmt þannig yfirlýstum þings- og þjóðarvilja hefir verið undirbúin breyting sú á áfengislöggjöfinni, sem felst í frumvarpi þessu. Sökum samninga vorra við Spánverja og afstöðu vorrar gagnvart þeim, hefir ekkert verið hreyft við núgildandi ákvæðum um sölu Spánarvina. Að því er snertir aðalbreytinguna, leyfi til innflutnings og sölu sterkari drykkja en hingað til hefir verið heimilt, skýrir frv. sig sjálft. En um einstakar greinar frv. skal þetta tekið fram:

Um 1. gr.

Skilgreiningu á áfengi er haldið óbreyttri frá því, sem er í núgildandi áfengislöggjöf.

Um 2. gr.

Ef svo færi, að Alþingi heimilaði tilbúning áfengs öls á Íslandi, myndi til þess þurfa sérlæg, og væri þá rétt, að þau hefðu einnig að geyma ákvæði um sölu og veitingar ölsins, sem væntanlega yrðu að nokkru frábrugðin ákvæðum þeim, er gilda um innflutt vín. Hinsvegar myndu ákvæði II. kafla um innflutning og VI. kafla um ölvun, svo og önnur ákvæði laganna, að því leyti, sem sérlögin mæltu ekki öðruvísi fyrir, ná til áfengs öls.

Um 3. gr.

Einkasölu ríkisins á áfengi er hér gefinn frjáls innflutningur hverskonar áfengis, sbr. 1. gr., og er afnám núgildandi innflutningsbanns í því fölgandi.

Um 4. gr.

Sökum þess að hætta mun verða á smyglun, þrátt fyrir afnám bannsins, er núgildandi ákvæðum um stranga tollgæzlu haldið að mestu óbreyttum. Ekki þykir rétt að leyfa veitingar áfengis á skipum, eins og hér hagar til um strandferðir, en núgildandi ákvæðum um hæfilegan skipsforða af áfengi til handa skipverjum er haldið.

Um 5. gr.

Hér eru ákvæði um áfengi, sem berast kynni hingað til lands án þess að um ólöglegan innflutning sé að ræða. Eigendum er hér gefinn kostur á að flytja áfengið úr landi eða selja það Áfengisverzlun ríkisins fyrir verð, sem hún kynni að bjóða.

Um 6. gr.

Innflutningur ólöglegs áfengis er að visu fullframinn þegar það er flutt inn í íslenska landhelgi, sbr. 24. gr., en engu að siður þykir verða að taka eins strangt á því, ef tekið er við áfengi á sjó úti, þótt í landhelgi sé, t. d. úr erlendum skipum, og það flutt inn í landið.

Um 7. gr.

Bann við bruggun áfengis í landinu er látið haldast óbreytt frá eldri lögum. Ef ríkið tækist á hendur að framleiða áfenga drykki, myndi þurfa sérlæg um það, og er því ekki ástæða til slíkrar heimildar í þessum lögum.

Um 8. gr.

Gert er ráð fyrir, að andvirði upptækra muna samkv. þessari gr. renni í Menningarsjóð, í stað þess að áður rann það til rikissjóðs.

Um 9. gr.

Áfengisverzlun ríkisins er ætlað að annast sölu innflutts áfengis, og skal verðlagning þess ákveðin af ríkisstjórninni með hliðsjón af styrkleika og gæðum. Ákvæði laga nr. 3 1923 haldast óbreytt.

Um 10. gr.

Þar eð í engu verður hreyft við nügildandi löggjöf um Spánarvín, verða núverandi útsölustaðir látnir haldast, og er þá ekki ástæða til að láta fara fram sérstaka atkvæðagreiðslu um sölu sterkari vína á þeim stöðum. Hinsvegar þykir ekki rétt að stofna til nýrra útsölustaða nema íbúar viðkomandi kaupstaðar eða kaupsþéttungs samþykki það, og þykir rétt að binda samþykkið við $\frac{3}{5}$ greiddra atkvæða. Þjóðaratkvæðið um afnám bannlaganna sýndi mjög mismunandi afstöðu ýmsra héraða til þess máls, og er ekki ætlað til, að vinnunum verði þrengt upp á bæjar- eða hreppsfélög gegn vilja þeirra. Hinsvegar er það ljóst, að því meiri takmarkanir sem gerðar eru, því meiri hætta verður á ólöglegri leynisölu áfengis.

Um 12. gr.

Ákvæði um ýmsar takmarkanir í sambandi við veitingar áfengis þykja fremur eiga heima í reglugerð en í sjálfum lögnum.

Um 14.—18. gr.

Þessar gr. þarfnast yfirleitt ekki skýringa. Ákvæðið í 2. mgr. 18. gr. er sett til að koma í veg fyrir, að farið verði í kringum bann við veitingum áfengra drykkja með málamyndafélagsstofnunum, sem auðvelt er að fá aðgang að.

Um 19. gr.

Ekki þykir ástæða til þess að refsast fyrir ölvun út af fyrir sig, geri hinn ölvæði sig ekki jafnframt sekan um óspektir á almannafæri eða aðra hneykslanlega framkomu.

Um 20.—23. gr.

Að mestu samhljóða 17.—20. gr. í l. nr. 64 1930. Í 20. gr. er nú tekið fram berum orðum, að refsing fyrir ölvun við skyldustörf skuli einnig ná til starfsmanna opinberra stofnana.

Um 24.—37. gr.

Refsingar fyrir ólöglegan innflutning og ólöglegan tilbúning áfengis verða að vera strangar, þrátt fyrir afnám bannsins. Ýms önnur refsíákvæði eru nokkuð færð niður frá því, sem nú er, og færð til meira samræmis.

Ákvæði í 24. gr. um sviptingu skipstjóraréttinda eða réttar til lögskráningar á skip er nýmæli, sem væntanlega verður drýgra til varnar ólöglegum innflutningi en háar sektir.